

Warszawa, 2 sierpnia 2026 r.

Prof. dr hab. (Tomasz) Przemysław Śleszyński
Instytut Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN
ul. Twarda 51/55, 00-818 Warszawa

SEKRETARIAT
Instytutu Geografii Społeczno-Ekonomicznej
i Gospodarki Przestrzennej
Wpłynęło dnia 03.08.2026
L.dz. W700/35/2026
Podpis

**Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym
dr Macieja Tarkowskiego (Uniwersytet Gdański)**

*Podpis zezwifikow
pogawro
o dn 04.08.2026
dl*

Informacje ogólne o Kandydacie i wniosku

Pan dr Maciej Tarkowski (ur. 1975) ukończył studia magisterskie na kierunku geografia w Uniwersytecie Gdańskim na Wydziale Biologii, Geografii i Oceanologii (1994-1999, „Zmiany struktury przestrzennej usług w centrum Gdyni w latach 1980-1998”). Tam też się doktoryzował w 2007 r. („Centra i peryferie rozwoju społeczno-gospodarczego Polski w okresie transformacji ustrojowej”) pod kierunkiem prof. T. Palmowskiego. Wkrótce po ukończeniu studiów magisterskich podjął pracę w Instytucie Badań nad Gospodarką Rynkową (1999-2002), a następnie (od października 2002 r. do dziś) związał się z rodzimym Uniwersytetem Gdańskim (Zakład Geografii Rozwoju Regionalnego/Zakład Rozwoju Regionalnego kolejno na Wydziale Biologii, Geografii i Oceanologii, Wydziale Oceanografii i Geografii oraz Wydziale Nauk Społecznych). W latach 2006-2010 kontynuował też zatrudnienie w IBnGR. W latach 2002-2006 pozostawał na UGd na etacie asystenta, a od 2007 – adiunkta. Na Uniwersytecie Gdańskim pełnił m.in. funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu Geografii.

Zainteresowania badawcze Habilitanta dotyczą głównie zagadnień rozwoju regionalnego i lokalnego. Można je klasyfikować w obrębie zarówno tradycyjnej geografii społeczno-ekonomicznej (geografii ekonomicznej oraz zwłaszcza „branżowych” geografii transportu, przemysłu i usług), jak też w ramach tzw. nowej geografii ekonomicznej. Prowadzone badania obejmują głównie Polskę (w tym region trójmiejski) i kraje Unii Europejskiej. Szczegółowy zakres dotyczy: inteligentnych specjalizacji (zgłoszone tzw. główne osiągnięcia), mobilności, rozwoju transportu i usług, jakości życia, spójności przestrzennej, struktury wewnętrznej miasta, lokalizacji działalności gospodarczej i inwestycji, rynku pracy, mieszkalnictwa, bezpieczeństwa publicznego (w tym ratownictwa), atrakcyjności turystycznej i inwestycyjnej, klastrów gospodarczych i wielu innych zagadnień, typowych dla współczesnych badań nad rozwojem regionalnym i lokalnym.

Podstawą formalną dla przedstawianej recenzji jest otrzymana korespondencja (pismo W700/35/2026 z dnia 15 maja br., otrzymane 9 czerwca 2026 r.), a także przygotowana przez Kandydata dokumentacja (również otrzymana 9 czerwca br.). Dokumentacja zawiera monografię habilitacyjną oraz inne publikacje i poświadczenia osiągnięć. Należy podkreślić, że została wzorowo i skrupulatnie przygotowana.

Podstawą merytoryczną oceny są kryteria określone w *Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym* (Dz.U. 2018 poz. 1668). Kryteria te dotyczą w szczególności osiągnięć wynikających z art. 219 pkt 2 *Ustawy*, który stanowi, że „*stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która (...) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny*”. Ponieważ *Ustawa* nie narzuca

struktury formalnej recenzji, przyjęto następujące jej elementy, zgodne art. 219 pkt 2a), 2b) i 2c) oraz tradycją wykonywania recenzji habilitacyjnych:

1) ocenę tzw. głównego osiągnięcia naukowego, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a Ustawy;

2) ocenę pozostałej aktywności naukowej, tj.:

- innych efektów publikacyjnych,
- udziału w konferencjach naukowych (wystąpieniach i organizacji),
- udziału w projektach badawczych,
- członkostwie w organizacjach naukowych,
- pracach redakcyjnych (w tym członkostwie w ciałach redakcyjno-naukowych) i recenzjach,
- stażach naukowych oraz innych formach współpracy krajowej i międzynarodowej,
- aktywności naukowo-dydaktycznej;

3) ocenę współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym;

spośród których wymienione w pkt 1 uważam za główny element w ocenie dorobku Kandydata do uzyskania stopnia doktora habilitowanego, a pozostałe za uzupełniające w tej ocenie.

1. Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Kandydat jako główne osiągnięcie naukowe przedstawia monografię pt. *„W stronę samopodtrzymywalności regionów. Perspektywa strategii inteligentnych specjalizacji”*, wydaną w 2025 r. przez Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego (recenzent – prof. Paweł Churski). Rozprawa ta liczy 366 s., składa się z 9 rozdziałów, spisu literatury, tabel i rycin.

Praca wpisuje się w dobrze rozwinięty i bardzo szeroki nurt badań nad rozwojem lokalnym i regionalnym (po 1989 r.). Głównym celem jest (s. 13) *„określenie prawidłowości rządzących transformacją regionów do samopodtrzymywalności, w szczególności wskazanie terytorialnie zróżnicowanych mechanizmów oraz przyczyn porażek i sukcesów w zwiększaniu stopnia samopodtrzymywalności produkcji i konsumpcji”*. Innymi słowy, jest to identyfikacja prawidłowości, mechanizmów i czynników wpływających na samopodtrzymywalny rozwój regionów. Na pierwszy rzut oka monografię można byłoby interpretować jako odejście od tradycyjnego paradygmatu wzrostu gospodarczego na rzecz rozwoju samopodtrzymywalnego (w literaturze zwanego też pobieżnie i nieściśle jako „zrównoważony”). Są to koncepcje typu degrowth, post-growth, steady-state economy i in., jednak bliższe zapoznanie się wskazuje, że praca leży poza tym nurtem (ryc. 1.1, s. 14).

Realizacja celu głównego wymagała postawienia celów teoretyczno-metodologicznych, poznawczych i aplikacyjnych. Postawiono też cztery hipotezy (s. 15). nt. ograniczeń skuteczności strategii inteligentnych specjalizacji w regionach europejskich, wykorzystania tych strategii do wsparcia transformacji regionów do samopodtrzymywalności, decydującej roli kapitału społecznego i ludzkiego dla powodzenia transformacji regionów do samopodtrzymywalności oraz powiązania kierunków i dynamiki transformacji do samopodtrzymywalności z dotychczasową ewolucją gospodarczą.

Rozważania, łączące ujęcie teoretyczne z badaniami empirycznymi, osadzono w kontekście unijnej polityki innowacyjnej oraz strategii inteligentnych specjalizacji wdrożonych w latach 2014-2020. Pozwoliło to na wieloaspektową analizę wpływu nowych narzędzi publicznej

interwencji i kapitału terytorialnego na ewoluujące ścieżki rozwoju gospodarczego. Jak się wydaje, monografia wypełnia dość istotną lukę w literaturze przedmiotu – systematyzuje wiedzę o skuteczności unijnych strategii i odpowiada na wspomniane odchodzenie od badań tradycyjnego wzrostu gospodarczego na rzecz tzw. zrównoważonego rozwoju.

Praca ma w zasadzie poprawną, logiczną i przejrzystą strukturę. Po wstępie (rozdział 1) następuje synteza badań samopodtrzymywalności w ogólnym ujęciu koncepcyjno-metodologicznym (rozdział 2), a następnie regionalnym (rozdział 3), w tym w zakresie inteligentnych specjalizacji (rozdział 4). Kolejne partie monografii są oparte na własnych badaniach empirycznych, najpierw europejskich (rozdziały 5-6), a następnie pomorskich (rozdział 7). Dość niekonsekwentny jest rozdział 8 („Perspektywy kształtowania regionalnej samopodtrzymywalności na bazie strategii inteligentnych specjalizacji”), który oparty jest na literaturze, ale pozycjonowanie w ostatniej części monografii można argumentować tematyką prognostyczną (uzasadnia to także ryc. 1.3 na stronie 27). Monografię kończy „Podsumowanie i wnioski” (rozdział 9), w którym zawarto m.in. główne ustalenia teoretyczno-metodologiczne, poznawcze i aplikacyjne.

Jako zasadnicze zalety ww. pracy wskazuję:

1) konceptualizację pojęcia samopodtrzymywalności w teorii i metodologii geografii ekonomicznej i studiów regionalnych. Polega on na zaproponowaniu własnej definicji (wobec wykazanej niewystarczalności istniejących) jako procesu społecznego, a nie pożądanego „idealnego stanu relacji człowiek-środowisko”.

Nb. nacisk na te dwie subdyscypliny (czy subdyscyplinę i kierunek/obszar badawczy) wyjaśnia, dlaczego praktycznie nie ma odniesień do wspomnianego nurtu degrowth (dewzrostu) itp., gdyż rozwijają się one głównie na gruncie heterodoksyjnej ekonomii (ujęć alternatywnych w stosunku do klasycznych i neoklasycznych);

2) opracowanie przekonującego, choć nieco eklektycznego „modelu teoretyczno-koncepcyjnego analizy procesu transformacji regionu do samopodtrzymywalności to kolejny z celów metodologicznych” (m.in. s. 94 i 109 monografii lub ryc. 4 autoreferatu). Był on inspirowany m.in. koncepcją terytorialnego systemu społecznego Z. Chojnickiego, co jest szczególnie wartościowe w związku z rozwojem rodzimej (polskiej) szkoły geografii ekonomicznej. Jako jedno z najbardziej oryginalnych elementów można uznać „stopnie terytorialnego domknięcia”, nawiązujące zresztą do teorii regionu ekonomicznego K. Dziewońskiego. Stopień tego domknięcia ma zależeć od tego, czy (1) granice są następstwem procesów integracyjnych czy czynnikiem („podstawą” w oryginale, s. 112) oraz (2) nasilenia izolującej funkcji granicy;

3) próba określenia roli ścieżek ewolucji gospodarczej w rozwoju samopodtrzymywalności regionów – to dość trudne, czy wręcz karkołomne zadanie (z powodów braków dobrych wzdłużnych źródeł empirycznych) wskazuje na silną inercję procesów społeczno-gospodarczych w przestrzeni geograficznej;

3) jedno z większych badań europejskich, a na pewno w Polsce nt. rozwoju inteligentnych specjalizacji, obejmujące m.in. identyfikację czynników, mechanizmów oraz efektów (skuteczności) wdrażania strategii inteligentnych specjalizacji dla podtrzymywalnego rozwoju regionów;

4) wskazanie szeregu wniosków praktycznych, ze względu na ogólnikowość mają one zaletę raczej kierunkową („deficyt zaangażowania użytkowników innowacji”, „ryzyka powinny być określone i akceptowane przez wszystkich uczestników”).

Wymienione osiągnięcia są według mojej opinii nieco inaczej rozłożone, niż w Autoreferacie. W każdym razie chcę podkreślić, że Kandydat nie tylko bardzo poprawnie, w tym przejrzysto potrafił je zidentyfikować i usystematyzować (co też jest pewną umiejętnością, zasługującą na pozytywną ocenę), ale faktycznie odzwierciedlają rzeczywiste osiągnięcia.

Ponadto monografia jest napisana konkretnym i naukowym, a jednocześnie żywym, dobrym w odbiorze językiem. Niekiedy jest „przegadana” i zawiera raczej niepotrzebne wtrącenia dyskusyjno-filozoficzne czy ogólnometodologiczne, związane z celem badań naukowych czy ich prowadzeniem – uniwersalnych dla całej nauki, a nie badanego konkretnego zagadnienia czy nawet dyscypliny naukowej. Treść zdań jest na ogół przystępna i zrozumiała, ale zachowująca niezbędną precyzję wypowiedzi. Rzadko zdarzają się potknięcia stylistyczne, literówki. Monografię czyta się z zainteresowaniem i zrozumieniem.

Trudno wskazać słabsze strony recenzowanej monografii. Można doszukiwać się, że w świetle badanych zagadnień jest to być może niepełne osadzenie w tzw. heterodoksyjnych nurtach ekonomii (ujęć alternatywnych w stosunku do klasycznych i neoklasycznych), w których zagadnienie samopodtrzymywalności jest jednym z elementów koncepcji dewzrostowych i pokrewnych. Byłaby to jednak ocena formułowana z pozycji innej dyscypliny, tj. nauk ekonomicznych.

Podsumowując, recenzowana monografia jest dojrzałym dziełem, świadczącym zarówno o poczynionym wkładzie w rozwój dyscypliny, przede wszystkim geografii społeczno-ekonomicznej i gospodarki przestrzennej, jak też w pewnym stopniu nauk ekonomicznych.

2. Ocena pozostałej aktywności naukowej

2.1. Inne efekty publikacyjne

Habilitant przedstawia wykaz 140 publikacji, z czego wyraźnie oddzielone są tzw. materiały zjazdowe (61 prac o charakterze abstraktów, notatek i niekiedy rozdziałów w materiałach głównie konferencyjnych i pokonferencyjnych). Zatem przed doktoratem jest to 15 oryginalnych prac (13 rozdziałów w monografiach, 2 w czasopismach – ale żadne z tzw. głównych baz Scopus i/lub Web of Science), a po doktoracie – 64 prace (w tym 35 artykułów w czasopismach, niektóre w ww. bazach, sumaryczny IF=28,7). Wskazuje to na stopniowe umiędzynarodowienie dorobku.

Na uwagę zasługuje duża różnorodność miejsc publikacji, co oceniam bardzo pozytywnie. Po doktoracie jest to 6 monografii (część współautorska), 5 prac pod redakcją, 18 rozdziałów w monografiach i wspomniane już 35 artykułów.

Dorobek publikacyjny pod względem ilościowym jest zatem bardzo solidny i również świadczy o dojrzałości badawczej, jak też stałym rozwoju merytorycznym i organizacyjnym.

Wskaźniki naukometryczne nie są w mojej ocenie pierwszorzędne, ale podaję je dla porządku (stan na marzec 2026 r.):

- sumaryczny IF = 28,7
- liczba cytowań wg WoS = 108 (101 bez autocytowań), IH=6,
- liczba cytowań wg Scopus = 158 (150 bez autocytowań), IH=8,
- liczba cytowań wg Google Scholar = 987 (964 bez autocytowań), IH=17.

Są to więc wyniki ponadprzeciętne w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, świadczące o dobrym oddziaływaniu prac Kandydata na tym etapie rozwoju naukowego.

Jeśli chodzi o wartość merytoryczną prac, to za najciekawsze i wnoszące najbardziej pożądany wkład teoretyczno-metodologiczny uważam badania dotyczące powiązań oraz systemów transportowych i mobilności, wnoszące też istotny zasób empiryczno-poznawczy, dotyczący m.in. przekształceń modernizacyjnych – transformacyjnych (przejście z gospodarki nakazowo-rozdzielczej do wolnorynkowej, względnie kształtowanie się „zrębów” wolnego rynku) i akcesyjnych (związanych z wejściem Polski do UE, zniesieniem barier granicznych i nin.). Jedną z najciekawszych jest dość często cytowana praca z 2005 r. nt. delimitacji funkcjonalnych obszarów miejskich z użyciem koncepcji dziennych systemów miejskich Berry’ego.

Dość oryginalne są też publikacje z zakresu gospodarki morskiej. Choć mają charakter przyczynkowych studiów (case study), to są dość rzadko spotykane w Polsce. Natomiast prace z innych zakresów, zgłaszane przez Kandydata (analiza regionalna), mają raczej charakter typowych analiz przeglądowo-statystycznych. Bazują najczęściej na dostępnej statystyce publicznej, bez krytycznej oceny wartości rejestrowanych zjawisk i procesów, jak też ich porównywalności w czasie. Dotyczy to także porównań międzynarodowych. Prace tego typu weszły jednak do obiegu jako jedne z pierwszych w Polsce (np. identyfikacja i klasyfikacja/typologia klastrów/gron przedsiębiorczości z 2012 r. wykonana wraz z T. Brodzickim i D. Ciołek).

Bardzo często cytowane są prace z serii Instytutu Badań nad Gospodarką Rynkową pt. „Atrakcyjność inwestycyjna województw i podregionów Polski”. Z udziałem M. Tarkowskiego wydano edycje z lat 2009-2015. Przez pewien czas pozycje te wyznaczały swego rodzaju kanon metodyczny dotyczący formułowania i diagnozowania atrakcyjności inwestycyjnej w Polsce, zwłaszcza dla innych środowisk eksperckich.

W sumie pozostały dorobek publikacyjny, choć obszerny, jest dość słabszy na tle zgłaszanej monografii. Jest on z pewnością w kilku pozycjach istotny, oryginalny i nowatorski (przynajmniej w Polsce), ale też dość często eklektyczny, przyczynkarski (case study), mało krytyczny wobec jakości danych źródłowych i zdecydowanie rzadziej wnosi wkład teoretyczno-metodologiczny.

2.2. Inne osiągnięcia

W wykazie osiągnięć Habilitant wykazuje bogaty dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny. Jest to:

- 57 wystąpień na konferencjach (37 oznaczonych jako międzynarodowe, z czego ok 10 zagranicą, głównie w regionie państw Europy Środkowej i Wschodniej – Finlandia, Rosja, Ukraina, Rumunia i in.). Na podkreślenie zasługuje, że w zdecydowanej większości (w ponad 90% przypadków są to referaty jednoautorskie). Tematyka dotyczyła szerokiego spektrum zagadnień, związanego z rozwojem lokalnym i regionalnym, opisanym w części wstępnej i mieszczącej się zasadniczo w obrębie subdyscyplin geografii społeczno-ekonomicznej;
- udział w 4 projektach krajowych, w tym 2 MNiSW jako wykonawca (2005-2008, 2010-2012), pozostałe oznaczone jako „BW” a więc prawdopodobnie są to wewnętrzne granty uniwersyteckie i w kilku mieszanych programach międzynarodowych i krajowych (PHARE,

IBnGR i in. – udział był tu jednak dość minimalny i ograniczał się np. do przeprowadzenia jedno- lub dwugodzinnego wykładu; najbardziej znaczący merytorycznie był chyba udział w projekcie niemieckim w latach 2003-2005 nt. zagospodarowania przestrzennego obszaru przygranicznego oraz scenariuszy ewolucji rozwoju, realizowany przez Federalny Urząd ds. Budownictwa i Gospodarki Przestrzennej, Hamburski Instytut Gospodarki Światowej oraz polski Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową);

- członkostwo w kilku krajowych i międzynarodowych instytucjach naukowych typu stowarzyszenia, sieci itp. (NECTAR, zespół problemowy KPZK PAN, Komisja Geografii Komunikacji PTG);

- 2 staże naukowe – krajowy (Szczecin, 2018-2019) i międzynarodowy (Kłajpeda, 2025 r.);

- redaktor naczelny Prac Komisji Geografii Komunikacji PTG, członek rady redakcyjnej Urban Planning (obydwie funkcje od 2025 r.);

- recenzent co najmniej 20 prac, w tym zagranicznych (co przy stopniu doktora bez habilitacji jest raczej rzadkością, m.in. Transport Policy, Urban Studies);

- członek ciał doradczych, kapituł i jury (Wojewódzka Komisja Urbanistyczno-architektoniczna, Konkurs im. Jędrzeja Gadzińskiego najlepsze prace magisterskie z zakresu geografii komunikacji, Konkurs Instytutu Metropolitalnego na nagrodę za najlepszą pracę magisterską dotyczącą problematyki miejskiej i metropolitalnej, komitet okręgowy Olimpiady Geograficznej);

- współorganizator 9 konferencji krajowych i międzynarodowych, w tym zagranicznych (zazwyczaj jako członek komitetów naukowych i organizacyjnych);

- szereg działań popularyzacyjnych, m.in. w Kongresie Obywatelskim IBnGR;

- Kandydat wykazuje szereg aktywności dydaktycznych, jak m.in. dwukrotne pełnienie funkcji promotora pomocniczego, opieka nad 20 pracami magisterskimi i 130 licencjackimi, opieka nad studenckim kołem naukowym geografów (2010-2022). Prowadził wykłady i ćwiczenia terenowe na kilku wydziałach Uniwersytetu Gdańskiego, także w innych krajach (wyjazdy terenowe – Austria, Rumunia, Serbia, Węgry i kilka innych krajów Europy Wschodniej, Środkowej i Południowej). Jako pracownik etatowy pełnił szereg funkcji organizacyjnych (członek wewnętrznych komisji ds. jakości kształcenia, nostryfikacyjnych i in.), w tym kierowniczych (2008-2012 zastępca dyrektora Instytutu Geografii ds. rozwoju, od 2023 kierownik Zakładu Rozwoju Regionalnego, od 2008 różnych ciał programowo-kolegialnych, w tym Senatu UGd i Rady Wydziału).

Za działalność organizacyjną i naukową Kandydat otrzymał 5 wyróżnień – m.in. Medal Brązowy za Długoletnią Służbę, przyznawany przez Prezydenta RP za „wzorowe, wyjątkowo sumienne wykonywanie obowiązków wynikających z pracy zawodowej w służbie Państwa”.

Ocena tego sumarycznie jest jednoznacznie pozytywna i wskazuje na zdecydowanie ponadprzeciętną, wybijającą się aktywność Kandydata jako naukowca ze stopniem doktora.

3. Ocena współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym

Pan dr M. Tarkowski posiada bardzo bogate i różnorodne doświadczenie we współpracy z praktyką. Na początku kariery zawodowej był związany z pomorskim Instytutem Badań nad Gospodarką Rynkową – w latach 1990. czołowego polskiego think-tanku, a obecnie jednego z najważniejszych. W ostatnich 30 latach Habilitant bardzo aktywnie pracował w zakresie

przygotowania różnego rodzaju analiz, prognoz, ewaluacji, strategii rozwoju itp. w zakresie rozwoju regionalnego i lokalnego. W „portfolio” znajdują się takie urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa, jak Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej, Samorząd Województwa Pomorskiego, Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości, Gmina Miasta Gdańska, Polenergia S.A., Instytut Kaszubski, Fundacja Konrada Adenauera i in. Łączna liczba wykonanych opracowań, ekspertyz itp. wynosi 25.

4. Wniosek końcowy

Końcowa ocena wniosku habilitacyjnego Pana dr Macieja Tarkowskiego, a tym samym Jego dorobku naukowego, naukowo-dydaktycznego i naukowo-eksperckiego jest zdecydowanie pozytywna. Dorobek Habilitanta wskazuje m.in. na optymalne łączenie rozwoju naukowego z konsekwentnym wdrażaniem nabywanego doświadczenia w praktyce (na początku kariery była to raczej kolejność odwrotna – przez praktykę do nauki). Kandydat jest też cenionym organizatorem, dydaktykiem i popularyzatorem. Droga zawodowa wskazuje na ciągłą ewolucję naukową, której zwieńczeniem jest recenzowana monografia. Za nieco słabszy na tle tej monografii – choć istotny i oryginalny, a w kilku miejscach bardzo nowatorski – należy ocenić tzw. pozostały dorobek naukowy, który jest czasem dość eklektyczny, przyczynkarski (case study), mało krytyczny wobec jakości danych źródłowych i rzadziej wnosi wkład teoretyczno-metodologiczny.

W sumie biorąc pod uwagę przesłanki merytoryczne, w tym przede wszystkim ocenę dorobku naukowego, na który składa się: wartość koncepcyjno-teoretyczna, metodologiczna i empiryczno-poznawcza publikowanych prac (w tym zwłaszcza głównego osiągnięcia naukowego w postaci autorskiej monografii pt. „W stronę samopodtrzymywalności regionów. Perspektywa strategii inteligentnych specjalizacji”), aktywność naukowa, dydaktyczna, ekspercka i organizacyjna oraz współpraca międzynarodowa, stwierdzam, że Pan dr Maciej Tarkowski spełnia warunki stawiane kandydatom do nadania stopnia doktora habilitowanego w myśl art. 219 pkt 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. 2018 poz. 1668), tj. wnosi istotny wkład w rozwój dyscypliny geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna. Jednoznacznie pozytywnie popieram zatem wniosek o nadanie tego stopnia w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna.

Warszawa, 2 sierpnia 2026 r.

Podpisane elektronicznie przez
Tomasz Przemysław Śleszyński
(Certyfikat kwalifikowany)

Raport z weryfikacji podpisu

INFORMACJE O DOKUMENCIE:	
Nazwa pliku	Rec_Tarkowskiego_od_Sleszynskiego.BES.pdf
Liczba podpisów	1
Data weryfikacji podpisów	2026-08-04 08:49:17

SZCZEGÓŁY WERYFIKACJI:

Podpis: 1 - Pozytywny	
Rodzaj certyfikatu	Kwalifikowany
Format podpisu	PAdES-BES
Data złożenia podpisu	2026-08-03 20:39:20
Podpis zawiera znacznik czasu	Brak
Certyfikat podpisującego / składającego pieczęć	Nazwa powszechna: Tomasz Przemysław Śleszyński Kraj: PL
Numer seryjny certyfikatu	515794297681562182302285388497317329614146874811
Wystawca certyfikatu	Nazwa powszechna: CUZ Sigillum - QCA1 Nazwa organizacji: Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych S.A. Kraj: PL Identyfikator organizacji: VATPL-5250001090
Lista CRL wykorzystana do weryfikacji certyfikatu	11148 (2026-08-04T06:26:37Z)
Odpowiedź OCSP wykorzystana do weryfikacji certyfikatu	
Podpis zweryfikowano na dzień	2026-08-04 08:49:09 (Bieżący czas systemowy)
Status weryfikacji	Pozytywny
	Podpis został poprawnie zweryfikowany certyfikatem kwalifikowanym
Uwagi	Weryfikowany podpis został uznany za kwalifikowany. Zgodnie z Art. 25. Punkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z 23 lipca 2014 r. kwalifikowany podpis elektroniczny ma skutek prawny równoważny podpisowi własnoręcznemu.

SPECJALISTA

mgr. Jacek Maczolek

